Els fiscals de la vergonya

written by Josep Maria Loperena | 24 d'abril de 2019

Els fiscals han d'exercir el càrrec amb imparcialitat i tolerància i les seves preguntes en cap cas poden ser capcioses, suggestives ni impertinents. Això no ho dic jo; ho ordena la llei. El segle XVI els inquisidors d'ofici demanaven les penes més greus per als reus. Sovint la mort a la foguera. L'inquisidor d'ofici havia de saber els cànons, conèixer els delictes i actuar en estreta col·laboració amb els jutges. Els membres d'aquella tètrica institució eren sobris, hermètics, sibil·lins, esotèrics i diligents; vivien clandestinament i havien de guardar un culte acèrrim a la justícia. Els acusadors públics d'antany guardaven la seva identitat en secret. Ara surten per televisió.

Emulant el professor Alejandro Nieto de la Complutense de Madrid els diré que els fiscals són els impulsors de la màquina judicial, els pesos pesants del dret que arrosseguen la càrrega dels centenars i centenars d'anys de presó que van imposar a les seves víctimes. Són tan imprevisibles i perillosos com un caragol desfermat dins d'una màquina: xoquen per tot arreu. N'hi ha que, complint instruccions superiors, intervenen descaradament en els sumaris per paralitzar l'actuació de l'instructor (casos Guerra o Lasa-Zabala) mentre que en altres processos ataquen sense quarter fins a cobrar la peça (Roldán o Comte). Hi ha fiscals que d'agutzils es converteixen en *alguacilados* (Márquez de Prada, Gordillo) i d'altres que venen la seva consciència a un postor polític i embruten un passat immaculat, com Fernández Villarejo.

Durant el meu llarg recorregut per la cruïlla de la justícia he conegut inquisidors de tots els colors. He sofert milers de fiscals turmentats per l'ofici d'ajusticiar que porten a coll el calze de la seva amargor. Però cap d'ells és comparable a Jaime Moreno, Javier Zaragoza, Fidel Cadena i Consuelo Madrigal, els acusadors del judici del procés, als quals l'odi

mortal als independentistes els priva de la seva neutralitat. És, em sembla, un quartet vergonyós i patètic. Filisteus vestits amb sotana o hàbit religiós els van inculcar en la postguerra els principis de la unitat d'Espanya i del nacionalcatolicisme. Però la pitjor d'aquesta quadrilla és Consuelo Madrigal, la fiscal general de l'Estat imposada per Rajoy, antifeminista inconciliable amb l'avortament, de naturalesa dogmàtica, integrista i ultraconservadora.

Però l'imperdonable, el que ha ferit greument la veu de la consciència col·lectiva, ha estat la manipulació que s'ha dut a terme amb els testimonis. Per transformar simples concentracions ciutadanes en delictes de rebel·lió han obligat milers de policies i guàrdies civils a relatar uns fets contraris a la veritat. Les seves respostes són idèntiques: «la massa», «actitud hostil», «mirades d'odi», «muralla humana», «feixistes, assassins, terroristes»? Una cosa tant evident com indubtable a la vora del delicte. Un altre capítol negre del judici més fals, ignominiós i vil de la nostra història.